

ani z pravoplatné mexické císařovny, ba ani z nelegitimní manželky, morganatické Isabely d'Orgaz, která z jeviště kočovné opery zvábila knížete svou krásou?

Co na tom, že její matkou byla malá kreolka, již nazýval lichotivým jménem Conchita a která pod tímto jménem vstoupila do dějin – jaksi vchodem pro služebnictvo? Zprávy o ní, které se mi podařilo s pomocí zásobníku známek sebrat, lze shrnout několika slovy.

Po císařově pádu odjela Conchita se svou malou dceruškou do Paříže, kde žila z vdovské renty, zachovávajíc bezúhonnou věrnost císařskému milenci. Historie zde ztrácí další stopu této dojemné postavy a přenechává slovo domněnkám a dohadům. O manželství její dcerky a o jejích dalších osudech nic nevíme. Zato v roce 1900 odjíždí jakási paní de V., žena neobyčejné a exotické krásy, s malou dceruškou a manželem na falešný pas z Francie do Rakouska. V Salcburku, na bavorských hranicích, v okamžiku, kdy přestupuje do vídeňského rychlíku, je celá rodina zadržena rakouským četnictvem a uvězněna. Podivné je, že po prozkoumání falešných dokladů je pan de V. propuštěn, nesnaží se ale nikterak o propuštění ženy a dcerušky. Odjíždí téhož dne zpět do Francie a stopa po něm mizí. Zde se všecky nitky ztrácejí v naprosté tmě. S jakým úžasem jsem znovu našel jejich stopu, jež byla plamennou čarou vyznačena v zásobníku známek. Mou zásluhou, mým objevem zůstane navždy identifikace zmíněného pana de V. s jistou vysoce podezřelou osobností, vystupující pod zcela odlišným jménem a v jiné zemi. Ale pst . . . ! O tom ještě ani slova! Stačí, že Biančin původ je zjištěn nad veškeru pochybnost.

XXXIII

Až potud kanonická historie. Ale oficiální dějiny jsou neúplné. Jsou v nich úmyslné mezery, dlouhé pauzy a zámlky, v nichž se rychle zabydluje jaro. Nechává tyto mezery rychle zarůst svými poznámkami na okraji, přeplicí listím nespočetně vypučelým a rostoucím o závod, balamutí nesmyslnými žvásty ptáků, hádkami těch křídlačů, plnými protimluvů a lží, naivních otázek bez odpovědí, tvrdošijných vyumělkovaných refrénů. Je zapotřebí hodně trpělivosti, abychom za touto změtí našli patřičný text. K tomu vede pozorná analýza jara, gramatický rozbor jeho vět i údobí. Kdo, co? Koho, čeho? Je nutno vyloučit šalivé ptačí překřikování, jejich špičaté příslovce i předložky, jejich plachá zvrtná zájmena, aby se pomalu vylouplo zdravé jádro smyslu. Zásobník je mi v tom ukazatelem cesty, a ne ledajakým. Hloupé, nevybíravé jaro! Zarůstá bez výběru všecko, plete páté přes deváté, věčně šaškuje – na všecko kulí oči, je nekonečně lehkomyšlné. Že by se i jaro spřáhlo s Františkem Josefem I., že by s ním bylo spojeno pouty společného spiknutí? Je nutno mít na paměti, že každý lot smyslu, jenž se toho jara prodral na světlo, je okamžitě překřičen stonásobnými tlachy, bůhvíjakými nesmysly a žvásty. Ptáci tu zastírají stopy, kříží plány pomocí falešné interpunkce. Tak je pravda odevšud vytlačována tím bujným jarem, které každou volnou píď, každou škvíru okamžitě zaplňuje svým listnatým rozkvětem. Kam se má podít, chuderka kletbami pronásledovaná, kde najít útočiště, ne-li tam,